

Uiteindelijk wordt alles een naamloze herinnering

Posted on 30/11/2017

Er is een tijd geweest dat mijn kleine grijze celletjes (zoals Hercule Poirot zo mooi zegt) optimaal werkte. Ik kon me de kleinste details van heel lang geleden herinneren en dat vaak tot vervelens toe. Tegenwoordig lijkt het wel of er ergens een gaatje zit waardoor de celletjes spontaan mijn hoofd verlaten en er niets voor in de plaats terugkomt. Ik merk dat mijn geheugen achteruitgaat en dat het tempo waarmee dat gebeurt toeneemt. Het zal ongetwijfeld alles met mijn persoonlijkheids- en bipolaire stoornis te maken hebben. Het treedt voornamelijk op wanneer ik tegen een manische periode aanzit of wanneer er veel prikkels zijn. Mijn vroegere zelfmedicatie van alcohol en giftige kruiden zal ook niet echt een positieve bijdrage geleverd hebben aan mijn geheugencapaciteit.

Wanneer ik boodschappen doe schrijf ik een boodschappenbriefje, ook wanneer het maar om een of twee artikelen gaat. Het is een vreemd fenomeen. Thuis weet ik precies wat ik nodig heb maar zodra ik de winkel binnenstap met al die vreemde mensen om mij heen dan weet ik niets meer. Gelukkig heb ik dan het briefje bij me, als ik dat tenminste niet vergeet mee te nemen. Ook dat overkomt me dikwijls.

In gesprekken kan ik soms niet op bepaalde woorden komen. Ik zie in gedachte zo het voorwerp voor me maar ik kan me de naam niet meer herinneren. In een rustige omgeving is er niets aan de hand maar staat er op de achtergrond een radio of televisie aan of praten er mensen door elkaar heen dan laten mijn hersenen het afweten. Ik heb er wel een trucje voor hoor. Ik beschrijf het voorwerp dat ik in gedachte zie en hoop er zo mee weg te komen. Vreemden valt het (nog) niet op. Mijn vrouw en kinderen merken het wel maar die zijn zo lief om er niets van te zeggen en regelmatig lachen we er maar om. Hetzelfde geldt wanneer ik iets dubbel vertel omdat ik niet meer weet dat ik het vlak daarvoor ook al gezegd heb.

Als ik rustig thuis ben is er niets aan de hand, dat is het gekke. Uiteraard heb ik de symptomen van beginnende dementie opgezocht want dat was toch ook het eerste waar u aan dacht toen u bovenstaand stukje las. Gelukkig voldoe ik aan de meeste symptomen niet en mocht het wel zover komen dan zien we dat tegen die tijd wel weer. Daar ben ik tegenwoordig heel makkelijk in geworden.

Ik weet niet hoe het zich verder zal ontwikkelen. Misschien blijft het hierbij, misschien wordt het erger, misschien wordt alles voor mij uiteindelijk een naamloze herinnering zoals de meesten van ons zelf ook naamloze herinneringen zullen worden. Maar mocht u me in de toekomst een keer ergens tegenkomen en ik weet niet meer waar ik ben... wilt u dan zo vriendelijk zijn me thuis te brengen. U kunt me herkennen aan mijn hoed.